

PROP DE VOSALTRES

El Nadal d'aquest any

Quan arriben aquestes dates molts, seguidors de Jesús escriuen o parlen del seu naixement. S'ha fet sempre. Hi ha textos que comuniquen tota la tendresa en les relacions de Déu amb la humanitat. Emociona cada vegada que un llegeix o recita algun d'aquests fragments. A tots ens agradaria escriure alguna cosa nova sobre aquesta festa tan entranyable, per comunicar els nostres sentiments i que els altres gaudissin amb les seves expressions de la felicitat i la pau que porta el Nen a Betlem.

En algun moment, un pensa que ja tot està escrit o dit. Que no pot afegir novetats a aquest esdeveniment. Tenim la temptació de no escriure res per no caure en les repeticions rutinàries de cada any. No obstant això, sempre ens sorprèn alguna frase o algun gest d'un ésser estimat que desitja apropar-nos al Naixement. O ens alegra una columna d'un diari que transpira innocència i busca la complicitat del lector per aconseguir la fraternitat. O algú ens envia aquell poema, que va trobar anys abans en un llibre, que va commoure el nostre interior i ens va elevar a la recerca d'allò més sublim que ens regala el Nen Déu.

Us aconsello que torneu a expressar un any més els desitjos més ín-

tims del Nadal. Aquells que fa realitat Jesús i que ens ajuden a viure amb més coherència el seu missatge. Els mateixos que ens permeten comprendre millor als éssers humans i acceptar-nos a tots com a germans. És una conseqüència lògica de la nostra alegria nadalenca. Que ningú robi la felicitat personal i familiar d'aquests dies quan ens reunim per celebrar el misteri de Déu. Escriviu felicitacions als altres, amb la pretensió de no quedar reduïdes a paraules buides i a tenir uns seriosos compromisos de millorar el nostre entorn proper i el nostre món.

Després d'una curta reflexió, he trobat alguna cosa nova per comunicar aquest any. Tots coneixeu que el papa Francesc ha convocat un Any de la Misericòrdia. En la nostra diòcesi vam celebrar l'obertura d'aquest any el passat dia 13 amb una cerimònia similar a la de Roma. No és moment ara per explicar tot el seu significat, que és molt ric en les seves diverses manifestacions per a la vida cristiana. Només aspiro a recordar per a tots el que vau aprendre en la vostra infància o joventut i que molts han oblidat. Són les anomenades obres de misericòrdia, l'exquisit compliment de les quals ens conduirà pel camí de la felicitat. És una exi-

gència, que amb senzillesa ens demana el Papa, per fer-les realitat durant tot l'any però que, en aquests dies, cobren especial rellevància. Entre les corporals i les espirituals engloben la totalitat de l'ésser humà.

Les corporals són aquestes set: Visitar o atendre els malats, donar menjar a qui té fam, donar beure a qui té set, acollir el pelegrí, vestir el despulat, redimir els captius i enterar els morts.

Les espirituals també són set: Ensenyar a qui no sap, donar bon consell a qui ho necessita, corregir al que s'equivoca, perdonar les injúries, consolar als tristos, sofrir amb pacièn-

cia els defectes dels altres i pregar a Déu pels vius i els morts.

Ignoro si a molts de vosaltres us ha semblat una novetat felicitar el Nadal amb el compliment d'aquestes obres, que ens fan sortir de nosaltres mateixos per acollir i acompanyar als nostres germans. Aquest recordatori m'ha suposat un punt nou i un bon començament d'aquest any de la misericòrdia. Vulgui Déu que em preocupi per fer realitat aquests consells que suposen un autèntic programa de vida per a tots.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

Setena trobada de catequistes a Tortosa

Aquest any ha estat la setena edició de les Jornades de Formació per a Catequistes, que organitza el SIC (Secretariat Interdiocesà), aquesta vegada a Tortosa, els dies 13, 14 i 15 de novembre. Van assistir-hi de tot Catalunya i les Illes Balears al voltant d'uns 340 catequistes. De la diòcesi de Lleida, hi vam anar un grup de diverses parròquies de la capital i dels pobles, acompanyat pel bisbe Salvador.

La modalitat de les jornades va ser la de tallers. La delegació de Lleida va ser l'encarregada d'organitzar el de l'Art de narrar les escriptures, que va anar a càrrec de Fernando Sánchez i del pare Alexis Bueno, sj.

Al matí, el pare Alexis ens va fer vibrar amb l'estudi i aprofundiment de diversos textos de la Bíblia i ens va ensenyar la manera d'enfocar-los als infants. A la tarda el Fer, mitjançant bocins de pel·lícules, ens va ensenyar una altra manera de tractar temes de catequesi. Un recurs més que els infants coneixen i que nosaltres, com a catequistes, tenim a l'abast per transmetre el Regne de Déu.

Tots els catequistes que van realitzar aquest taller van quedar molt contents de la realització i desenvolupament, per la seva aplicació a la catequesi.

Trini Catalán
Delegada diocesana de Catequesi

DIACONAT PERMANENT

Mateu Hidalgo ens segueix atansant a la figura del diaconat permanent amb aquesta sèrie de col·laboracions.

El naixement del diaconat

El diaconat neix en els temps apostòlics i van ser els propis Apòstols els qui el van instituir. Tots coneixem el diaconat protomàrtir sant Esteve.

Sant Lluç ens diu en els fets dels Apòstols que aquests, després de pregar, van imposar les mans sobre «set homes de bona reputació, plens de l'Esperit Sant i de seny», entre ells es trobaven Esteve i Felip, i els encarregaren la tasca de servir a les taules. D'aquesta manera els Apòstols quedaven lliures per a dedicar-se millor a la pregària i a la predicació (Ac 6,1-6).

En els primers anys de l'Església veiem com el diaconat va emergent. Sant Pau en la seva carta als Filipencs, escrita al voltant de l'any 57, fa referència als diaques com a orde en l'Església (Fl 1,1) i en la primera carta a Timoteu parlà detalladament sobre els diaques (1Tim 3,8-13).

Entre els Pares de l'Església, Sant Clement de Roma (sobre l'any 95) descriu la institució dels diaques juntament a la dels bisbes com si estigués feta pels mateixos apòstols (Ep. Clem. 10,3). S'ha de fer notar que l'antiga tradició limitava a set el nombre de diaques en Roma (Eusebi, Hist. de l'Església) i que un cànon del concili de Cesarea (325) prescriví la mateixa restricció per a totes les ciutats, sense tenir en compte la seva extensió, atenint-se directament als Fets dels Apòstols com un precedent.

Tanmateix, sant Ignasi d'Antioquia deia que no podia imaginar-se una Església sense bisbe, prevere i diaca, i subratlla que el ministeri del diaca és el «ministeri de Jesucrist».

Mn. Mateu Hidalgo i Sannicolás
Diaconat permanent

Primers Consells Presbiteral i de Pastoral del bisbe Salvador

Mons. Salvador Giménez ha presidit aquestes darreres setmanes els seus primers consells Presbiteral i de Pastoral Diocesà. El 23 de novembre ho va fer en el primer, l'òrgan de representació dels preveres de la Diòcesi, constituït com a Senat del Bisbe, amb la responsabilitat d'ajudar-lo en el govern de la Diòcesi.

Després d'un moment de pregària, el bisbe Salvador va exposar la situació que ha cospat a la Diòcesi de Lleida des de la seva arribada ara fa uns dos mesos aproximadament.

Cal subratllar la favorable opinió del Bisbe sobre el treball realitzat per tothom, laics i clergues, al llarg dels darrers anys, esforç continuat per donar a conèixer a Jesucrist en el nostre entorn. També va indicar les febleses que ha observat i que entre tots hem de continuar corre-

gint, com ara la manca de vocacions a la vida sacerdotal.

Tres dies després, el nostre pastor va presidir el seu primer Consell Pastoral Diocesà, a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana.

Després d'unes paraules del bisbe Salvador per donar per constituït el consell en aquesta nova etapa de la Diòcesi, es va encetar un profitós diàleg per discernir per on ha de caminar l'Església de Lleida en aquests moments de canvi. Els consellers van plantejar sug-

geriments i van realitzar propostes davant dels interrogants que ens plantejem i que la darrera Assemblea Diocesana va assenyalar el passat mes de maig.

El bisbe Salvador va cloure el Consell Pastoral informant sobre les iniciatives diocesanes per a l'Any de la Misericòrdia, que va obrir el Sant Pare el dia 8 de desembre a Roma i que a Lleida es va fer el diumenge 13, conjuntament amb l'acte d'enviament dels agents pastorals a la Catedral.

Entronització de Sant Joan de Déu a Almacelles

El Centre Assistencial Sant Joan de Déu d'Almacelles va celebrar el passat dissabte 21 de novembre dos actes amb motiu de les celebracions del seu 50 aniversari. A les 7 de la tarda, va tenir lloc la celebració de l'eucaristia, que va presidir el bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez, on es va procedir a l'entronització de la imatge de sant Joan de Déu a la parròquia d'Almacelles.

Tot seguit es va celebrar un sopar solidari per recaptar fons per

als dos projectes que s'han marcat com a objectiu en aquest 50 aniversari: El denominat «Ens movem», amb l'adquisició d'un vehicle adaptat per a persones at-

ses en el centre d'Almacelles, i l'equipament del nou «Hogar Padre Olallo» a Camagüey (Cuba).

Aquest és un projecte de cooperació internacional de l'Orde Hospitalària de Sant Joan de Déu i Juan Ciudad ONG. Actualment les obres de l'Hogar ja han arribat a la seva fi, però ara és necessari equipar el Centre per complet, per tal de brindar l'atenció de qualitat que es necessita. L'equipament necessari és termoteràpia, electroteràpia i gimnàs.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Educació

Avui ens aturarem a reflexionar sobre la vocació natural d'educar els fills perquè creixin en la responsabilitat d'un mateix i dels altres. El que hem sentit de l'apòstol Pau al començament és molt bonic: «Fills, obeïu en tot els vostres pares, perquè això agrada al Senyor. I vosaltres, pares, no amoïneu els vostres fills, que no es desanimin» (Col 3,20-21). Aquesta és una regla sàvia: el fill que s'educa per escoltar els pares i obeir els pares, que no han de manar amb males maneres per tal no descoratjar els fills. Els fills, de fet, han de créi-

ner sense desanimar-se, pas a pas. La relació entre els pares i els fills ha de ser d'una gran saviesa i d'un gran equilibri. Fills, obeïu els pares, això agrada a Déu. I vosaltres, pares, no exaspereu els fills demanant-los coses que no poden fer.

Però, sobretot, la pregunta: Com educar? Quins costums tenim avui per a transmetre als nostres fills?

De fet, s'ha obert una esquerda entre família i societat, entre família i escola, avui s'ha trencat el pacte educatiu; i així, l'aliança educativa de la societat amb la família ha entrat en crisi perquè s'ha socavat la confiança mútua. Preguntem-nos més aviat: intentem entendre «on» es troben els fills realment en el seu camí? On es troba realment la seva

ànima? Ho sabem? I sobretot: Ho volem saber? Estem convençuts que ells, en realitat, no esperen una altra cosa?

Les comunitats cristianes són cridades a oferir ajut a la missió educativa de les famílies, i ho fan en primer lloc a la llum de la Paraula de Déu. Un cop més, la gràcia de l'amor de Crist es realitza en el que hi ha inscrit en la naturalesa humana. Quants exemples meravellosos tenim de pares cristians plens de la saviesa humana!

(Dimecres, 20 de maig de 2015.)

Sant Llorenç mostra els seus tresors artístics en un llibre

Deia Plató que la bellesa dirigeix l'home cap al bé. I sant Joan Pau II afegia que el patrimoni artístic hauria d'ensenyar a resar i a viure. Altrament l'art ens faria una mica més cultes però poca cosa més.

La parròquia de Sant Llorenç de Lleida ha publicat un llibre molt escienciant per assaborir el gran valor i la irrenunciable necessitat de la bellesa en el creixement i la maduració equilibrada de les persones humanes. De la mateixa manera que necessitem una bona combinació de proteïnes, llegums i fruita per obtenir una alimentació biològica equilibrada, les persones, totes les persones del món, necessitem de la bellesa perquè l'esmentat equilibri no quedi escindit; necessitem estones de pau i silenci, de pregària sincera davant Déu; ell que és la Bellesa suprema; ell que és la pau autèntica i l'únic que ens la pot regalar de franc.

La bona música, la bona literatura, la bona arquitectura i la bona pintura són instruments de pau i manifestacions de la Bellesa. Possibiliten la serenitat i el gaudi de l'existència humana. Quina sort viure, existir! Contribueixen, a més, a descobrir la provident paternitat de Déu.

El llibre de Sant Llorenç, ben il·lustrat i amb descripcions amenes ajuden a valorar els tresors artístics d'aquest gran monument de l'art català. Ajuden a conèixer allò que és nostre. Ens conta tot el que es conserva en aquesta bellíssima església, la seva

formosa i ben afaïonada arquitectura d'estil romànic i gòtic, el significat de tots els seus retaules de pedra policromada, la plasticitat de la seva maternal Verge de Saidí, o la tendresa de la seva Mare de Déu dels Fillols... Ens ho conta tot i ens fa gaudir de la seva rica història i de la seva estimulante bellesa.

Ens convida a llegir i, alhora, ens convida a visitar aquest entranyable temple lleidatà. Per gaudir-lo, però també per reposar-hi, per resar i donar gràcies a Déu. Gràcies perquè podem veure tantes meravelles. Gràcies perquè la Bellesa ens demostra que existeix el Bé (el bellíssim vocable *tób* en hebreu, *kalós* en grec, que té un doble significat ètic i estètic i que agermana per sempre més allò bo i allò bell). I Gràcies perquè puc llegir un llibre que em tonifica, que m'edifica... i que m'estimula a practicar el *tób* i el *kalós*: allò bo i allò bell.

REFLEXIONS

La vida cristiana exigeix discerniment

La comunitat cristiana té la missió de viure l'Esperit evangèlic de fe i d'amor en el seu món concret. Hi ha comunitats cristianes xineses, europees, africanes... L'Església està cridada a inculturar l'Esperit evangèlic a cada lloc, a viure'l en la seva llengua, els seus costums, les seves tradicions. Un dels camps més delicats és el camp ètic. Cada tradició cultural té la seva manera d'entendre i de viure les relacions humanes, el lloc de l'home, de la dona, dels vells, el tracte dels delinqüents, l'actitud amb els estranys, amb els enemics... En aquest àmbit, una tasca important de la comunitat és el discerniment. Cal conèixer la pròpia cultura moral i discernir quins aspectes són positius, que cal assumir en la vida cristiana, i quins són negatius, que cal corregir i superar.

El Sínode sobre la Família de l'octubre del 2015 n'ha parlat. S'ha plantejat el tracte pastoral amb els catòlics que viuen la parella en situacions irregulars: parelles de fet, casats només civilment, divorciats i tornats a casar... i exhorta: «La pastoral proposi amb claredat el missatge evangèlic i detecti els elements positius presents en aquelles situacions que encara no corresponen o ja no a aquell missatge... Cal que totes aquestes situacions siguin afrontades de manera constructiva, buscant de transformar-les en oportunitats de camí de conversió...» (*Document final* n. 70). Aquest discerniment és tasca de tots.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

Bodes d'argent d'Agustina Farré

La germana Agustina Biosca Farré va celebrar el passat diumenge, 29 de novembre, les noces d'argent de servei a l'orde carmelita al Santuari Parròquia de Santa Teresina, durant la celebració de l'eucaristia de les 11 del matí.

Aquesta carmelita missionera teresiana va fer la professió de fe a Saragossa i posteriorment va prometre els vots a la Cova del Pare Palau d'Aitona, essent la primera religiosa que va protagonitzar aquestes celebracions en aquell indret.

Des de llavors, la germana Agustina ha servit en diverses cases de l'orde carmelita, des d'Irun, Amorebieta i Saragossa fins al Vendrell, Tarragona i Aitona, a més a més de Roma, per esmentar unes quantes.

La germana Agustina, que ara resideix a Lleida, per raons familiars, va sentir la crida a la vocació religiosa arran d'uns cursets de cristiandat que es van fer a la Casa d'Exercicis de la Seu Vella. «Vaig conèixer dues germanes de l'orde, amb les quals vaig mantenir una sèrie de conver-

ses que em van fer despertar la vocació. Això va ser un mes d'octubre. Després d'un any de postulantat vaig fer els vots», explica.

AGENDA

- ▶ **Diumenge, 20 de desembre.** 12 h, Santuari de Sant Antoni de Pàdua (Franciscans), trobada de germanor de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes. Eucaristia presidida pel consiliari, Mn. Vicenç Alfonso, i concelebrada pel P. Joaquim Recasens.
- ▶ **Dilluns, 21 de desembre.** De 5 a 7 de la tarda, presentació i recepció dels pessebres que concorrin al Concurs Infantil i Juvenil.
- ▶ **Dimarts, 22 de desembre.** 12 h, Palau Episcopal, Recepció de Nadal del bisbe Salvador als preveres més grans de la diòcesi.
- ▶ **Dijous, 24 de desembre.** Nit de Nadal.
- ▶ **Diumenge, 27 de desembre.** Dia de la Família.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / Sl 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prevere jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nimega; sant Severí, bisbe i màrtir; sant Glicerí, prevere i màrtir; sant Temístocles, màrtir.

22. ■ Dimarts [1S 1,24-28 / 1S 2,1-8 / Lc 1,46-56]. Sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa; santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg., fund., patrona dels emigrants.

23. ■ Dimecres [MI 3,1-4;4, 5-6 / Sl 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan

de Kety (1390-1473), prev. de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, verge i màrtir.

24. ■ Dijous [2S 7,1-5.8b-12. 14a.16 / Sl 88 / Lc 1,67-79]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadesa; santa Irmina, vg., princesa.

25. □ Divendres, Nadal del Senyor [Nit: Is 9,2-4.6-7 / Sl 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Alba: Is 62, 11-12 / Sl 96 / Tt 3,4-7 / Lc 2,15-20. Dia: Is 52,7-10 / Sl 97 / He 1,1-6 / Jn 1,1-18]. Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judea. També: Mare de Déu de Betlem o del Pessebre; santa Anas-

tàsia, màrtir (s. IV); santa Eugènia, verge i màrtir.

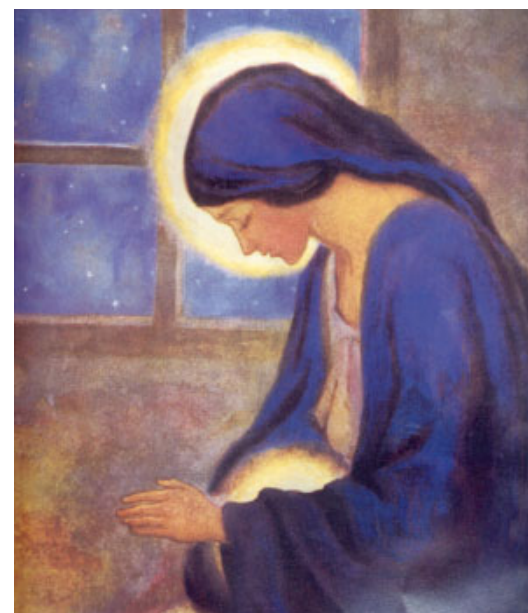
26. ■ Dissabte [Fets 6,8-10; 7,54-60 / Sl 30 / Mt 10,17-22]. Sant Esteve, diaca i primer mr. (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i mr.; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

27. □ Diumenge vinent, *la Sagrada Família* (lit. hores: 1a setm.) [1Sa 1,20-22.24-28 / Sl 83 / 1Jn 3,1-2.21-24 / Lc 2,41-52]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.

Diurnenge IV d'Advent

COMENTARI

De Bet-Lèhem sortirà el qui ens ha de salvar

El missatge central de Miquees és la salvació, que no és immediata sinó per al futur: *els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill.*

Per què no acaba d'arribar la tantes vegades promesa salvació de Déu? Per què ara només podem tastar mostres petites del seu amor?

Perquè, abans de ser salvats, cal purificar-nos recuperant l'estil dels *orígens llunyans* de la dinastia davídica marcats per la llei divina de preferència pels més dèbils: com David que era *el més petit dels fills de Jessé* (2Sa 16,11).

El retard en gaudir del tot la Salvació mostra la paciència amorosa de Déu que ens dona noves oportunitats de conversió.

La salvació vindrà de la petita Bet-Lèhem: és un oracle teològic que anuncia l'estil humil del Messies. És així com *ell serà la pau.*

El Messies ve a fer de pastor amb culte nou. *Ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist,* incomparablement superior a *les oblacions i sacrificis* de la Llei que *tot sacerdot ofereix moltes vegades i que són incapaços d'esborrar els pecats* (v. 11).

L'ofrena del «cos» és possible per l'Encarnació del Fill Unigènit, el Logos, que *s'ha fet carn i ha plantat la seva Tenda enmig nostre* (Jn 1, 14).

Aquest Misteri, *obra de l'Esperit Sant* (Lc 1, 35), el fa possible Maria amb el seu «sí» total a Déu.

Anar decididament a la muntanya, a casa de Zacaries i Elisabet on s'estarà tres mesos, és el primer que fa la que *tindrà un fill a qui anomenaran Fill de l'Altíssim* (Lc 1,32).

La nostra pregària a les portes de Nadal ens ha de dur a meditar: Qui sóc jo perquè el meu Senyor vingui a fer-se germà meu? I què faig perquè aquesta veritat sigui coneguda, creguda i viscuda per tots els qui encara no ho saben?

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia de Miquees (Mi 5,1-4a)

Això diu el Senyor: «Tu Bet-Lèhem Efrata, petita per figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el qui ha de regir Israel». Els seus orígens són llunyans, des dels temps eternals. Els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill; aleshores la resta dels germans tornarà cap al poble d'Israel. Es presentarà a fer de pastor amb la majestat del seu Déu, amb la glòria del nom del Senyor. I viuran en pau, perquè ara serà gran d'un cap a l'altre de la terra. Ell serà la pau.

▶ Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,5-10)

Germans, Crist deia a Déu quan entrà al món: «No voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat». Primer ha dit: «Les oblacions i els sacrificis, l'holocaust i l'expiació, no els voleu ni els exigiu», encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que la llei prescrivia. Després afegeix: «Vinc a fer la vostra voluntat». Adoneu-vos com suprimeix tot el que deia abans i ho substitueix pel que diu després. A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta «voluntat» de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,39-45)

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà; entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Felicitat tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.»

▶ Lectura de la profecia de Miquees (Mi 5,1-4a)

Así dice el Señor: «Pero tú, Belén de Efrata, pequeña entre las aldeas de Judá, de ti saldrá el jefe de Israel. Su origen es desde lo antiguo, de tiempo inmemorial. Los entrega hasta el tiempo en que la madre dé a luz, y el resto de sus hermanos retornará a los hijos de Israel. En pie, pastorea con la fuerza del Señor, por el nombre glorioso del Señor, su Dios. Habitarán tranquilos, porque se mostrará grande hasta los confines de la tierra, y ésta será nuestra paz.»

▶ Salmo responsorial (79)

R. *Oh Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece. / Despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (Heb 10,5-10)

Hermanos: Cuando Cristo entró en el mundo dijo: «Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, pero me has preparado un cuerpo; no aceptas holocaustos ni víctimas expiatorias. Entonces yo dije lo que está escrito en el libro: "Aquí estoy yo para hacer tu voluntad"». Primero dice: «No quieres ni aceptas sacrificios ni ofrendas, holocaustos ni víctimas expiatorias», que se ofrecen según la Ley. Después añade: «Aquí estoy yo para hacer tu voluntad». Niega lo primero, para afirmar lo segundo. Y conforme a esa voluntad todos quedamos santificados por la oblación del cuerpo de Jesucristo, hecha una vez para siempre.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,39-45)

En aquellos días, María se puso de camino y fue a prisa a la montaña, a un pueblo de Judá; entró en casa de Zacarías y saludó a Isabel. En cuanto Isabel oyó el saludo de María, saltó la criatura en su vientre.

Se llenó Isabel del Espíritu Santo y dijo a voz en grito: «¡Bendita tú entre las mujeres, y bendito el fruto de tu vientre! ¿Quién soy yo para que me visite la madre de mi Señor? En cuanto tu saludo llegó a mis oídos, la criatura saltó de alegría en mi vientre. Dichosa tú que has creído, porque lo que te ha dicho el Señor se cumplirá.»